

Гимназијалац

Лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2017/18. број 2.

Садржај

Празновање школске славе.....3

Мишљење деветака
о овогодишњој Бруцошијади 4

Бруцошијада
из угла организатора 5

Вертеп.....6

Судбине у магли.....7

Интервју
са бившим СОШИГ-овцима 8

Боље сутра.....11

Још једном са Теслом 12

Бронзани „орлићи” 13

Расправа са самим собом 14

Исповести 15

Носталгијо, не зови 16

„Гимназијалац”
лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2017/2018. број 2.;
Уредник: Бојана Мишулић
Редакција: Миладинка Павловић, Тамара Зечак, Јована Дудуковић, Ирина Булатовић, Јована Жугић, Андреа Аксентијевић, Сања Алексић, Тара Маловић, Марта Михајловић
Технички уредник: Зоран Месељџија
Одговорни професор: Драгомир Дујмов
Лектура: Драгана Месељџија
За издавача: др Јованка Ластић, директор
Издавање је помогло Министарство за хумане ресурсе

EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTÉRIUMA

Реч уредника

Драги моји Сошиговци,
добродошли у друго полугодиште! Дубоко се надам да сте се одморили за божићне и новогодишње празнике, и да је свако од вас ушао у нову 2018. годину позитивно, растерећено и спремно за нове животне подвиге и изазове! Желим вам да искористите ову годину да радите на себи, стичете познанства, будете вреднији, паметнији, посвећенији својим циљевима... Мислим да ћу говорити у име свих нас кад такође кажем да желим свакоме да се мање стресира у школи, да вас професор не прозове кад нисте спремни, да састанци у дому не трају дуго, да заменица директорке баш вас замоли да носите столице док траје настава... Сложићете се да не тражим много. Мада, подсећам вас да, поред прижељкивања згодне таличности, треба тежати ка свом бољитку, бити посвећен учењу, тренирању и осталим актвностима које испуњују наше дане, и нас саме.

Како смо ми, Сошиговци, толико феноменални у свему што радимо, тако у овим новинама нема увек места за сва достигнућа и апдејтове о истим. Код нас су увек присутни успеси спортиста, анегдоте неснађених другара, креативни уметници и њихова стваралаштва... Додуше, овај пут смо се потрудили да истакнемо неке најважније догађаје и опште информације које могу бити корисне ученицима сваког разреда. Зато топло препоручујем свакоме да посебно баци поглед на интервјуе рађене са бившим ученицима наше школе. Деветаци, што се вас тиче, нисте се још у потпуности извукли! Имаћемо прилику да се подсетимо како је изгледала ваша добродошлица... ☺ Надам се да ће свако наћи по нешто занимљиво, и да ћете уживати у овом броју!
Редакција „Гимназијалца“, вам, још једном, жели срећно и успешно друго полугодиште!

Бојана Мишулић,12.б

Празновање школске славе

Свети Сава који се празнује 27. јануара је школска слава Српске основне школе и гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти. Као и сваке године, забавиштанци, основношколци и гимназијалци припремили су приредбу поводом овог породичног и храмовног празника. Програм и приредба одржани су у свечаној сали зграде Текелијанум, која је задужбина доктора

права, Саве Текелије. Разлог за одабир тог места је реновирање дела школе у коме су се манифестације одржавале претходних година.

Пре почетка одигравања припремљеног садржаја за тај дан, свештеници су освештали колач и очитали молитву. Одмах после њих наступиле су хористкиње са њиховим диригентом и професорком музичког васпитања, Оливером Мунишић. Након изведбе школског хора уследиле су рецитације и представа осталих учесника програма. Цео програм поновљен је три пута због немогућности сале да прими већи број гледалаца, па се тако програм гледао у више наврата. По одушевљеним лицима

гледалаца могао се препознати уложен труд учесника програма.

Врло смо поносни на ноту родољубља која се провлачи кроз наш живот у Мађарској и на то што обележавамо многе православне празнике као што је овај.

Миладинка Павловић 11. б

Мишљење деветака о овогодишњој Бруцошијади

Бруцошијада је догађај који у нашој школи има дугу традицију. Она означава прихватање нових ђака у, њима нову, заједницу. Она изазива велико узбуђење код деветака, односно бруцоша, као и код организатора тј. ученика десетих разреда. Циљ Бруцошијаде је боље упознавање нових ђака кроз смех и шалу.

Овогодишња Бруцошијада је одржана на нешто другачији начин него претходних година, али је изазвала веома позитивне реакције - како код нас, ученика, тако и код професора. Трајала је пет дана и углавном се одржавала у ходницима школе и школском дворишту, за време одмора. Ми, бруцоши, смо имали многобројне задатке и изазове које смо морали да испунимо под одређеним условима десетака. Наравно, не чини се све тако једноставним. Ако нисмо умели или успели да испунимо неки задатак, добијали смо разне казне од стране организатора.

Неки од ових занимљивих задатака били су „Лов на благо“ и „СОШИГ радио“.

Ученици који су учествовали у Лову на благо морали су да реше загонетке и одреде који део града је био у питању. Требало је да, трчећи, стигну до тог дела и изврше одређени задатак. Ово нас је забавило, али и доста изморило. Сваки дан Бруцошијаде био је посвећен другачијој теми, али бих могла да издвојим трећи дан који је био посвећен теми „времеплов“. Сви су морали да се појаве обучени у стилу 60-их,70-их или 80-их. Такође су и ходници школе били украшени у складу са темом, што нам се веома допало. Тада су нас десетаци шминком „улепшавали“, а поједини ученици су учествовали и у задатку „СОШИГ радио“. Бруцоши су одлазили у студио и певали задату песму, која се пуштала на школском разгласу. Четврти дан Бруцошијаде смо имали задатак да се у школи појавимо у пижамама. Дан је био хладан, па су организатори одлучили да се загрејемо и трчимо у школском дворишту - играли смо игру „ледене вије“. Игра се одвијала тако што смо ми трчали док свира музика, а када би је десетаци угасили, морали смо да се „заледимо“. Последњи дан Бруцошијаде је означавао повратак у 21. век. Имали смо задатак „Под је лава“ који нам се, такође, веома допао. Морали смо брзо да реагујемо да бисмо успешно обавили овај изазов. Декорација је била промењена и прилагођена 21. веку. Пети дан ове манифестације су се увече у школској трпезарији читале прозивке и одржала се журка за бруцоше и десетаке. Читању прозивки су присуствовали и директорке и професори. Наше мишљење је да су прозивке биле веома смешне и да су организатори били веома креативни. Након тога смо положили заклетву и одгледали видео посвећен протеклим данима. На крају вечери је уследила журка на којој је све пр штало од позитивне енергије.

Сви смо се сложили да је ово један јако узбудљив и леп догађај који треба да се наставља и у будуће. Схватили смо да смо ове недеље још боље упознали једни друге и да смо се много више зближили јер смо делили заједничке „муке“. Истина је да смо се сви бар једном у току ове недеље пожалили да нам је Бруцошијада тешка и напорна, али смо такође сигурни да ће нам она остати у лепом сећању и да ћемо је памтити цео живот.

Тамара Зечак, 9. ц

Бруцошијада из угла организатора

Као и све генерације пре нас, дошао је ред и на нас да организујемо тај добро познати догађај звани „Брудошијада“. Наше припреме су почеле врло рано, чак у јуну нашег деветог разреда. Још на самом почетку смо знали да нас чека пуно рада, узимајући у обзир све препреке које су стајале пред нама. Имали смо на уму то да ћемо морати да будемо јако креативни како бисмо извукли максимум из ситуације у којој смо се нашли. Цела моја генерација се бацила на посао како би направила Бруцошијаду о којој ће се причати дуго. Поделили смо овај свечани догађај на шест дана од којих је свако од одељења је било задужено за два. Дошло је до много свађа и несугласица, али смо као генерација и индивидуалци успели да их превазиђемо. Уз велику помоћ разредних старешина успели смо да наше идеје спроведемо у дело. Чекало нас је доста посла, али мислим да смо успели лепо да се распоредимо и да је све испало и боље од очекиваног. За разлику од претходних генерација, много више рада и труда је било потребно због недостатка сале услед реновирања. Ми смо, као десетаци, хтели да ставимо акценат на упознавању и зближавању са првацима. Састајали смо се редовно како бисмо размењивали утиске о напретку наше организације. Док смо правили декорације, тражили музику, и испробавали задатке у собама, било је много смеха и радости, и неке од тих ситуација и шала радо препричавамо и даље.

Највећи задатак за нас је био да смислимо чувене прозивке у прилично кратком року, као и да нађемо простор за полагање заклетве наших бруцоша. Последње вече није представљало само крај нашег организованог шестодневног програма него и завршну церемонију и прославу великог успеха свих нас. Наравно, мислим да говорим у име целе генерације када кажем да не бисмо успели у овоме да није било наших разредних старешина који су нам излазили у сусрет и подржавали нас у сваком кораку. Сва три одељења десетог разреда су задовољна резултатом и поносна на свој рад који се исплатио. Оно што нас највише чини поносним јесте што смо за веома кратко време, и уз многе потешкоће, направили Бруцошијаду о којој ће се још дуго причати, и која се разликовала од сваке претходне. Овим смо показали велику снагу и колегијалност, и направили заједничке успомене којих ћемо се сви сећати уз осмехе.

Ирина Булатовић, 10. ц

ВЕРТЕП

14.12.2017. у нашој школи, по школској традицији, одржао се божићни програм. Ове године за програм – Вертеп – било је задужено одељење 9.ц, на челу са разредним старешином Драгомиром Дујмовом.

Због радова једног дела школе у ком се обично изводи божићни програм, одељење је било принуђено да Вертеп изводи од учионице до учионице, што је још више представило праве Вертепаше, који су раније то изводили од куће до куће.

Вертеп је народни обичај који представља дешавања након рођења Исуса Христа. Увек су га, глумећи, риказивала деца. Обилазила су куће у свом селу или околини, и тражила дозволе да га прикажу.

Одељење је представило Вертеп заједно са својим разредним старешином. Имали су свакодневне пробе које никада нису биле напорне, јер су се сви забављали и смејали. Јако брзо су пролазили дани спремања и када је, коначно, дошао тај дуго ишчекивани четвртак, успешно су извели програм чак дванаест пута. Ишли су од учионице до учионице и целој школи су тиме показали свој труд. Највеће изненађење за њих били су 1. и 2. разред основне школе који су Вертепаше испратили уз песму „Божић, Божић, благи дан“, и поклонили им мандарине и орахе. У програму су учествовали водитељ, два рецитатора, глумци и мали хор одељења 9. ц. Цар Ирод био је Димитрије Радовановић, цар Персије, Гаспар, био је Данило Прашчевић, Марта Јовановић глумила је Валтазара, цара старог Вавилона, Урош Секицки је био мудрац, а Огњен Малушић и Алекса Југовић били су пастири. Водитељ је била Тамара Зечак, а рецитатори Теодора Радан и Драгана Фризе, које су рецитовале песме „Баднњак“ Добрице Ерића и „Јутро“, стару народну песму.

Оно што је још обележило овај догађај била је емисија „Српски екран“ која је дошла да направи мали извештај о Вертепу и нашој школи, који се касније приказивао широм света.

Цео догађај је протекао по плану, уз позитивне реакције пријатне публике и добру забаву.

Андреа Аксентијевић и Јована Жугић 9. ц

Судбине у магли

Изузетно успешна, запажена представа под насловом „Судбине у магли”, у извођењу драмске секције „Сунцокрет”, у режији Зорице Јурковић Ембер, професорице драмске уметности, реализована је у сарадњи Српске гимназије „Никола Тесла” и Српског позоришта у Мађарској. Веома лепо урађена сценографија открива таленат Изабеле Борза, професорице ликовне културе, док су за технику били задужени чланови позоришта Тибор Ембер и Богдан Сабо.

У представи је учествовало двадесетак гимназијалаца, чланова „Сунцокрета”: Катарина Радојичић, Никола Плавшић, Марина Сабо, Јована Зец, Јована Мајданџић, Ана Маргушић, Филип Иланковић, Ђорђе Здравковић, Ђорђе Вукадинов, Анастасија Спасојевић, Марија Симић, Радмила Ћирић, Василије Мићић, Марта Михајловић, Нађа Марчетић, Вања Павловић, Лара Камаси, Мила Божић, Драгана Фриесе, Бојана Младеновић, Ања Панић, Лена Ембер и Мирко Митар Кркељић, бивши ђак, а од недавно васпитач у нашем ђачком дому. Текст је припремила и режију урадила Зорица Јурковић.

За основу драме послужио је роман „Воз савести” Драгомира Дујмова, књижевника и професора Српске гимназије у Будимпешти. Представа је приказала трагичну судбину Срба из Батање. После Првог светског рата, Србима у Мађарској понуђена је могућност за оптацију, то јест за пресељење у новонасталу Краљевину Срба, Хрвата и Словенаца. Уместо обећане земље у Срему, Батањци су после годину дана путешествија пребачени у маларични крај, неплодне Македоније. Голгота их ни овде није мимоишла. Многи су умирали због болести, док су други у свом очају побегли на север у Војводину.

После премијере младим талентима се обратила директорица др Јованка Ластић која им је упутила речи честитке и искреног одушевљења. До сада је представа извођена неколико пута. Последњи пут је приказана 21. марта 2018.

Професорица Зорица Јурковић Ембер је изјавила: „Само деца знају да није било лако. Ово нам је до сада најтежи пројекат, због теме о којој треба да се говори и чита. О томе треба сви да чују. Сада се види да је било вредно уложити труд, да је свака суза, свака свађа и дискусија била вредна данашњег успеха”.

Интервју са бившим СОШИГ-овцима

Наш часопис је ту да нам, поред занимљивости и новости, донесе забаву, поуке, лепе умотворине и корисне савете, те ћете тако и овог пута имати прилику да сазнате неке ствари које би могле да вам помогну у разним одлукама о животу после гимназије. Сви смо ми будући студенти којима би добро дошле смернице искуснијих, па смо урадили интервју са неколико бивших ученика. Поставили смо питања Соњи, Вуку, Анђели, Александри и Дуњи о томе како су се снашли у свету одраслих; видећете шта су имали да кажу.

Питања

1. Шта те је навело да се одлучиш за тај факултет?
2. Да ли је у одлуци утицала локација факултета?
3. Како се разликује твој живот тренутно од живота проведеног у Будимпешти?
4. Шта си добио/ла тиме што си тамо отишао/ла?
5. Које су негативне стране твог одласка тамо?
6. Имаш ли неки савет за наше будуће студенте?

Соња Самоковлија '97,

Заштита животиња, Факултет за заштиту животиња, „Bangor" Универзитет, Бангор

1. Немам конкретан разлог који ме је навео да се одлучим за овај смер студија, једноставно сам то желела, и пронашла сам себе у томе. Бангор је био један од бројних факултета на који сам се пријавила и, после темељног истраживања које ми могућности пружа, одлучила сам да се прихватим подвига селидбе у Велс.
2. Локација ми није била толико битна, али сматрам да је одабир овог факултета био прави потез, обзиром да се налази на одличном месту, погодном за ову специфичну врсту студија – између океана и националног парка – и тиме пружа моућности за праксу у сваком погледу.
3. За разлику од живота у Будимпешти, овде имам знатно мање слободног времена. Предавања, учење и ваннаставне активности ме прилично окупирају током целог дана. Такође, Бангор је прилично мали град који има скроз другачији вајб, тако да све своје време посвећујем студијама и спорту. Још једна разлика је што више нисам окружена нашим људима и језиком; овде свако долази из различите средине, и има разлиите циљеве.
4. Првенствено сам добила могућност да студирам у једној од држава са високим академским статусом у којој се начин студирања заснива на добро развијеној пракси и интерактивним предавањима. Велики плус је, наравно, и све остало што долази са уписивањем факултета у страној држави; упознавање околине, језика, различитих људи итд.
5. Негативна страна студирања у Британији би били сами Британци јер су помало чудан и веома тежак за упознати народ.
6. Будућим студентима бих препоручила да прате своје жеље и да се не оптерећују тиме где ће студирати, већ шта. Изаберите факултет и струку у којој можете да се видите у будућности јер је касније тешко себи приуштити промене. Такође вам желим пуно среће и успеха на маутури, као и у будућим препрекама које долазе.

Вук Кљајић '98,

Архитектура, Факултет за архитектуру, Универзитет „Internacional de Catalunya", Барселона

1. За мене је ово питање био хорор. Дуго сам размишљао шта бих студирао, где видим себе и шта бих да урадим са својим животом, па сам све ставио на папир. Имао сам пар опција; да упишем било шта у вези са економијом и наставим породични посао, да упишем математику и задовољим мамину жељу, или да упишем нешто потпуно другачије, мени интересантније. Одлучио сам се за креативнију страну и архитектура ми се сама јавила као идеја. Ово је за све живе био прави шок.
2. Да, утицала је, и то доста. Имао сам велику жељу да одем из Пеште и сасвим случајно сам завршио у Барселони. Знам да смешно звучи. Морам признати, пре годину дана сам био апсолутно неприпремљен, и, и даље не могу да верујем да се све добро одиграло. Имао сам више среће него памети, али немојте

се ослањати на то! Размишљао сам и о Београду, али ми моји родитељи нису саветовали да се вратим у „Србију“ (намерно стављам наводнике јер не мислим само на локацију). Истина је да нисам био нарочито спреман за студирање нечег попут архитектуре, али за промену средине, и те како јесам.

3. Живот ми се окренуо за 180 степени. Ништа није као оно на шта сам навикао; менталитет, култура, језик (Немам више с ким да причам српски!). Цео мозак ми се пребацио на енглески, требало би, временом, и на шпански. Начин провођења слободног времена, исхрана, о учењу и да не причам... На факсу се много, много више учи. „Mucho, mucho mas!“
4. Мени је одабир студија такође служио као гориво за покретање новог поглавља. Доста ми је било одуговлачења и препуштања ствари случају. Добио сам оно што сам хтео – промену, и зато сам сам јако задовољан.
5. Генерално, једина негативна страна је то што сам „мало“ далеко од најближих. Притом, ако не знате ко су вам најближи, схватићете кад одете.
6. Моји најискренији савети за будуће студенте СОШИГ-а су: Немаш времена за одлучивање о факултету, то је заблуда! Трећа и четврта година ће пролетети, нећете ни трепнути. Крените одмах са размишљањем о томе где видите себе. Крените са полагањем језичких испита, узмите дипломе на време, не следеће године или у другом полугодишту 12. разреда, сад! И последње, врло битно: Не хватајте последњи воз. Ако желите да студирате у иностранству, постоји безброј могућности за све вас, само треба истражити. Мени је много помогла ова богом дана интернет страница: www.bachelorsportal.com. Пријавите се унапред, врло вероватно да ће вас коштати много мање.

Поздрав!

Александра Живановић ‘96,

Медије и комуникације, Факултет друштвених наука и међународних односа, „Corvinus“ Универзитет, Будимпешта

1. Моја прва жеља је била да упишем српски језик и књижевност. Са једне стране, желела сам да останем у Будимпешти, а са друге сам знала да ми је, ако желим то да студирам, најбоља опција била Филолошки факултет у Београду. Заједно сам са разредном Кристином Бекић погледала опције које се нуде у Будимпешти. Смер за медије и комуникације ми је изгледао занимљиво и деловао као нешто што бих желела да студирам, будући да сам била уредник Гимназијалца.
2. Наравно, као што сам већ напоменула, жеља ми је била да останем у Будимпешти.
3. Иако сам остала да живим овде, сматрам да се мој живот доста разликује од оног проведеног у СОШИГ-у. Првенствено је другачији по томе што не живим више у дому. Друга ствар, факултет вам доноси пуно нових познанстава, а мој смер, који је на енглеском језику, окупља људе из целог света, тако да је занимљиво бити у интернационалном друштву.
4. Мислим да сам одабрала нешто што ме стварно интересује и чиме бих волела да се бавим у будућности, што је најбитније код одабира факултета. Професори су, углавном, млади и стварно се труде да нам пренесу знање на најбољи и најзанимљивији начин. Доста смо научили од њих, али и они од нас, будући да сви долазимо из различитих култура и имамо различита искуства.
5. Искрено, не видим за сада негативне стране. Можда би цена школарине била негативна страна, зато вам је мој савет да се потрудите да нађете стипендију.
6. Увек направите план “Б”, у случају да оригинални план пропадне. Ако нисте сигурни око пријаве или нечега, шаљите мејлове, питајте студенте, посетите факултет, информишите се на време. Можда нисте сигурни да је тај факултет или тај смер баш за вас - нема везе, пробајте, није страшно ако одустанете после прве године. Страшније је да завршите факултетски смер којим касније не желите да се бавите. Што се тиче паузирања, ја лично нисам за то јер сматрам да ће вам бити теже касније да се вратите, а и за то време, не верујем да ће вам бити нарочито занимљиво. Факултет није само институција где одлазите на предавања и дајете испите; врло је битно да пробате да остварите контакте са људима, поготово са вашег смера, јер ће сутрадан ти људи бити ваше колеге, и битно је имати развијену мрежу људи који се баве вашим послом.

Анђела Теслић ‘98,

Пословна економија, Економско-пословни факултет, Марибор

1. За Економско-пословни факултет Универзитета у Марибору сам се одлучила зато што је то било тачно оно што сам тражила. Прва година је уопштена економија, а на другој и трећој се бира усмерење између „пословних” предмета којима је економија база.

2. Одлука који факултет и где ћеш га уписати није нимало лака. Када сам напокон одлучила шта желим да упишем, тражила сам оно што је најближе мојим жељама и могућностима. Распитивала сам се и нашла одговарајући факултет у Словенији, тачније Марибору. Чињенице да је Словенија близу Србије и да нам је то некако близак народ, као и да је Марибор мали, али студентски град, допринеле су да на крају донесем такву одлуку.

3. Прво и прво, главна разлика је што ми је овде главни језик словеначки. Предавања су на словеначком и упознала сам претежно словеначко друштво. Иако сам дошла овде са завршеним курсом, дешава се да запнем понекад, али и када се то догоди, већина њих разуме српски, тако да је то стварно олакшавајућа околност. (делом је тако и јер је наша музика овде веома популарна 😁) Живим у студентском дому и овде имам само једну цимерку. Пуно нас дели кухињу и купатило (слично као у СОШИГ-у) с тим што је овде гужва неосетна (до сад ми се није десило да не могу да дођем на ред за туширање 😜). Такође, у студентском дому нема више ограничења, писања дозвола и полагања рачуна било коме - имаш слободу да радиш шта желиш, уколико је то у складу са законом, и ако не реметиш кућни ред. Разлика је, такође, у томе што је Марибор мањи град у односу на Будимпешту.

4. Ново искуство, знање још једног језика, упознавање другог народа, њихове културе, људи. У Словенији су студенти на веома добром положају, заиста се пуно улаже у школство, и, као студент, овде имам разне привилегије.

5. За сада још нисам наишла на негативне стране мог доласка овде.

6. Свим Сошиговцима бих поручила, пре свега, да раде на себи. СОШИГ је место пуно могућности, и уколико се мало ангажујете и потрудите, за те 4 године можете се пронаћи. Ако се само препустите сувопарном учењу, не можете ни открити у чему видите себе, а то је кључно за одабир факултета. Међутим, да бисте дошли до жељеног факултета, учење је неизоставно, тако да морате издвојити време за све. Времена никад доста – зато се потрудите да време, као и живце, не трошите узалуд на неке мање битне ствари (а знам да је то ту јако тешко). Дружите се што више, шетајте, упознајте град. Потрудите се да у свему видите позитивну страну јер је сама чињеница да се школујете у прелепој Будимпешти позитивна. Специјално матурантима бих пожелела срећу у припремама за Пантљике, матуру и Опраштање. И, наравно, да што боље проведу своје последње средњошколске дане, а све остало ће доћи на своје!

Дуња Живанов ‘96,

Фитомедицина, Пољопривредни факултет, Нови Сад

1. Факултет који сам уписала није био моја првобитна жеља. Прво сам се водила идејом да студирам у иностранству, необраћајући пажњу толико на то шта ме заправо интересује и чиме бих волела да се бавим. Касније сам схватила да ме повратак у Србију не чини мање вредном. Одлучила сам након пуно сугестија и бесконачних разговора.

2. Као што сам већ навела, локалитет ми је био почетна водиља за студије, касније сам сам се преусмерила на оно шта ћу да студирам.

3. Живот у Будимпешти је прича за себе коју разуме свако ко је био део СОШИГ-а. Мислим да су једине сличности живота за време и после Будимпеште у људима са којим проводим време. Период средње школе не може да се пореди са тренутним, факултетским, и обрнуто. Сваки је посебно леп, за себе.

4. Факултет који сам одабрала, сада сам већ сигурна, ме испуњава. Након треће године студирања могу да кажем да сам се пронашла у томе.

5. Што се тиче негативних ствари, не постоји ништа конкретно. Сваки Универзитет је прича за себе, са својим правилима и „ритуалима“ на које се навикнеш.

6. Била бих сама себи смешна ако бих написала: „Верујте у себе“. Бројни су примери веома успешних бивших СОШИГ-оваца, сигурна сам да ће их бити још много.

Боље сутра

Док лагано ходам, не знајући ни сам куда сам се упутио, видим људе који са спуштеним главама ходају улицом. Видим оне у оделима који иду хитро, како не би закаснили на неко битно место. Видим и оног старог деку на углу улице који седи са испруженом руком, и кога исти ти људи у оделима не примећују. Чудно, тај дека седи ту сваки дан, а они никако да га виде.

Видим и момка у поцепаним патикама, у неком офуцаном капуту, који у левој руци држи књигу Достојевског. Видим и оног ћелавог са једва двадесет и нешто година у добром белом аутомобилу, и неким примитивним погледом на лицу.

Сви ти људи, који не примећују једни друге, све те приче које треба испричати, цео тај свет који видим једним очима, ја доживљавам на неки свој начин. Видим свет у коме људи завршавају факултете, не које воле, него који су перспективни. Где и ако би се неко образовао, образује се да буде успешан, не зарад себе и свог личног задовољства, или јер жели да нешто да зна. Видим и да су, због исте те последице, почеле да се купују дипломе. Изгледа да се сад све може купити; диплома, љубав, пријатељи, постојање. Видим свет у коме су интелектуалци занемели, а необразовани дали себи за право да паметују, и да о себи причају како су се „снашли“, па су тако све то и заслужили. Видим свет у коме више нема снова, оних правих снова – да напишеш књигу, или пропутујеш свет за осамдесет дана. Не видим ни два добра другара, који се знају са оног терена иза зграде, са једном лоптом и једним кошем, нити љубави које су почеле на некој киши са пар срамежљивих погледа. Видим поштене људе који се муче и теше своју децу како ће бити боље, док им одвајају последњи динар за ужину. Видим како се друже на основу тога ког су статуса, а не ако им неко прија и показује да је добра особа, засмејава их и слуша пажљиво њихову сваку реч. Када би на трен људи почели да сањају, да имају најлуђе снове, да поново ухвате лопту, па изађу на тај терен по неком лудом неврмену, јакој киши, и да се смеју цео дан... Када би само било мало воље, правих вредности... Када би другари скупили новац за патике детету које држи књигу, уместо да му се смеју... Када би доктор обукао бели мантил да би спасио неком живот, а не да би примио високу плату, или онај ћелави изашао из аутомобила и пружио руку оном просјаку на углу улице, ученик прочитао књигу ван лектире, човек у оделу успорио, погледао у небо, раширио руке и почео да се смеје, онај поштен родитељ примио на време плату, па свом детету платио екскурзију без брига, када би људи почели да мисле својом главом, такав свет би био најлепши на свету. Такав свет желим испред себе.

Ја највише жалим оног ћелавог у белом аутомоблилу, не разумем ни ја зашто баш њега, али чини ми се да није срећан. Не верујем ни да су остали попут њега ишта срећнији.

У овом свету, изопаченом на сваки могући начин, људи ипак не могу да купе срећу, колико год се трудили. Видим свашта док ходам низ улицу, па и једну малу са виолином у руци која пролази овде сваког јутра, и купује доручак деки који проси на углу. Због таквих, верујем да ће овај свет ипак неког дана бити боље место за живот, онакво какво ја желим.

Сања Алексић, 11. б

Још једном са Теслом

Будући да су обе наше кошаркашке екипе изборише пласман за учешће на државном првенству, у четвртак 1. марта кренули смо у Печуј заједно са тренерима Немањом Томашевићем, Дејаном Младеновићем и професором Аленом Нађем, који је био наша верна подршка и претходне године. Пре нашег поласка позвани смо на пријем код директорке Јованке Ластић, где нам је она пожелела пуно успеха и среће испративши нас речима: „На пут креће мала чета, али одабрана". Стигавши тамо упутили смо се ка спортској хали Lauber Dezső, где је уследило отварање првенства на ком је присуствовало деветнаест женских и двадесет мушких најбољих екипа из Мађарске. Превише узбуђени и спремни да заиграмо прву утакмицу, нестрпљиво смо чекали петак. Женска екипа је тај дан остварила две победе одигравши две утакмице, док су дечаци имали три утакмице и донели две победе. У суботу ујутру одиграна је последња утакмица у групи где су обе наше екипе изборише место за четвртфинале. Девојчице су у четвртфиналу савладале екипу из Баје, а дечаци екипу из Кечкемета. У полуфиналу дечаци су се борили са Бенцеш гимназијом из Панонхалме коју су претходне године надмашили и показали им колико могу. Ове године наши дечаци су се храбро борили свим срцем, али су на крају ипак изгубили од дугогодишњих ривала. Наши златни момци су се, после пораза, борили за треће место са тимом из Капошвара. Женски тим је у полуфиналу играо са екипом из Мезоберењ-а и доживео први пораз у последње 3 године. Девојчице су се за треће место бориле са екипом из Дебрецена. Обе екипе су освојиле треће место на државном првенству. Код девојака у најбољој петорци се нашла Лара Живковић, а у мушкој Стефан Сујић.

Жао нам је што смо прекинуле трогодишњи низ победа и изгубиле титулу шампиона, али могу да кажем да смо све дале максимум на овом првенству. Наш тренер, Немања, нам је рекао: “Свакој владавини дође крај, па тако и нашој. Главе горе мајстори, ко зна зашто је то добро.” Сматрамо да је и треће место добар успех и пресрећни смо што смо имали прилику да представљамо нашу школу на још једном државном првенству. Свесни смо да је чињеница да нисмо могли да користимо школску салу за тренинге сваки дан, као и знатно смањен број утакмица у односу на претходне године, допринела овогодишњем резултату.

Својој екипи желим пуно рада, труда и среће у наредним сезонама. До победе!

Јована Дудуковић 12. а

Бронзани „орлићи”

У завршници Ђачке олимпијаде Будимпеште у дворанском фудбалу, у школској 2017/2018. години, ученици-фудбалери Српске гимназије „Никола Тесла“ из мађарске престонице, 17. фебруара, су по новим правилима, у финалу тзв. „Шесторице“ (шест најбољих селекција које играју по бод-систему – свака са сваком) у изузетној конкуренцији успели да освоје треће место и оките се – будимпештанском бронзом. „Црвено-плаво-бели“ фудбалери са Трга ружа победили су Машинско-Техничку школу „Дожа“ са 6:1, Средњу Електротехнику школу „Трефорт са 3:0 и Гимназију „Нова Пешта“ у „вечитом дербију“ са 3:1. Изгубили су, у потпуно равноправном мечу (добивши гол три минута пре краја утакмице, и ако су пре тога погодили стативу и промашили стопостотну прилику) од Филолошке гимназије „Нојман“ са минималних 1:0 (која се на крају окитила сребрном медаљом) и од четвороструког првака Будимпеште за редом – Спортске гимназије „Сент Имре“ са 3:0.

проф. Властимир Вујић

Расправа са самим собом

Да ли је клише бити у тренду? И шта значи бити у тренду?

Клише је, по дефиницији, нека идеја или начин изражавања, који је био нов и опште прихваћен, и који је, након учесталог коришћења, добио негативну конотацију. Тренд је нешто што је актуелно и учестало коришћено, са претпоставком и претњом да једног дана може постати клише. Стога, овом приликом, желим да поставим питање какав је однос, у данашњем времену, према моралу, етици, обзиру? Да ли је то „у тренду“ или је постало ,,клише“? Да ли би се Ана Карењина данас поставила на исти начин? Да ли би због прељубе жртвовала и ускратила љубав према рођеном детету?

Не, морал не може бити ни „у тренду“, ни „клише“. То је ванвременска категорија која се посматра од Јелене Тројанске или Јулија Цезара, поштујући родну равноправност до данашњег дана.

По мени, морал није дефиниција, ни психологија, морал је љубав. Тачније, поштовање љубави према родитељима, земљи, школи, пријатељима... првенствено себи.

Колико заправо ми морала имамо у себи? Колико љубави? Колико смо обзирни за дешавања око нас? Колико пазимо једни на друге? Колико смо сујетни? Заправо, да ли смо сујетни?

Колико осуђујемо? Зашто осуђујемо? Свако је бар једно од ових питања чуо. Већина их олако схвата.

Све је до нас. До дубине у нама. До граница. До онога што нас покреће. Кад искрено себи одговорите на ова питања, схватићете суштину.

Дакле, шта вас то покреће, шта буди у вама енергију и тера вас да будете бољи? Колико волите и поштујете? Свако од ових питања је у ускоj вези са моралом и ми то знамо, али не размишљамо. А требало би. Јер ако човек нема обзира, залетеће се. Кад се деси залет, деси се и пад. Па после мрзимо, гунђамо, или се састављамо на разне начине, а могли смо да спречимо такве ситуације у почетку.

А можемо и боље, можемо и лепше. Није клише волети, није клише поштовати и разумети.

Тара Маловић 9. ц

И сповести

#1

Месец дана свирам гитару са пет жица. Никако да се натерам да купим шесту, која ми је пукла приликом штимовања.
Сад, кад сам је коначно купила, не знам како се свира са свих шест.

#2

Моја другарица и ја смо, сунчајући се на мору у Црној Гори, одлучиле да нам под хитно обема треба посао, како бисмо себи приуштиле изласке и резервације сепареа у клубовима. То „под хитно" смо буквално схватиле, па смо, из истих стопа, мокре, у јапанкама и у пешкирима ушле у најближи и најотменији ресторан у околини, са врата тражећи газду. Наравно, сви су нас успут погледали попреко. Човек се створио за трен ока питајући нас шта желимо, на шта смо му ми одговориле: „Дошле смо да се запослимо". Он нас је само погледао и рекао: „Марш напоље", у ком моменту је моја другарица неконтролисано кренула да се ваља од смеха.
Нисмо виделе ни с од сепареа.

#3

Наручивао сам гирос пре неки дан и колико предобро знам мађарски, умем само да кажем: „Нем хоћма, иген чипуш". Девојка која ми прави гирос ме пита: „Нем хоћмаш?"
Ја кажем: „Иген".
„Чипуш?"
„Иген."
блејим у телефон и полу је и не слушам
Она промрмља: „Kiss???"
Ја: „Иген".
Кренула је да се смеје и наклања према мени, ја, кад сам схватио шта се десило, побегао сам главом без обзира.

#4

Славила сам 17. рођендан са другарицом у стану. Нарано, све је било супер; музика, зезање, друштво, док у једном моменту нисам чула БУМ. Друг ми је улетео у собу и рекао: „'Ej, испало ти је нешто са плафона". Можете да замислите шта ми је све прошло кроз главу у том тренутку. Срећом, испала је 'САМО' гарнишна од завесе, која је дугачка око 3 метра.
Прво сам почела да вичем на дотичну особу, а после сам само села и размишљала шта ће ми рећи моји и колико ће ми бити страшна казна. Кад су стигли, ја већ припремљена на најгоре, слушам маму која каже: „Свакако је била очајна та гарнишна, а и шта си викала на дете, није било мамерно".

Носталгијо, не зови

Дани се један за другим нижу,
Све су спорији и тромији,
Вуку се један за другим полако,
Као вагони...
Секу густу маглу нашег сна,
Пролазе кроз надања и сећања,
Бивају ухваћени у тренутку неке носталгије,
Која нас, као камен, вуче све дубље и дубље,
Док не потонемо потпуно.

Носталгијо не зови, ја не смем поћи,
Морам стати,
Не зови,
Знаш да желим...

Носталгија, али за чим?
Да ли нам недостаје топли осмијех мајке?
Охрабрујуће речи оца,
Загрљај брата
Или руке сестре?

Носталгија.

Тамо негде далеко...
Носталгија ми на ухо ноћу шапће,
Говори ми о шумама, о рекама, о димњацима старих сеоских кућа...

Ко зна,
Можда ми све то фали јер сам далеко,
Нисам ни близу месту срца,
Вапај јак родном граду ме зове,
Али само у ушима, наставља да одзвања.

И звони... звони тако данима и данима.
А ја чекам, и све чекам,
Па се узалудно, када тамна краљица ноћи пусти
своја нежна крила... надам.

Надам се истом топлом загрљају као раније
Надам се да је све к'о прије,
А добро знам да није.

И још чекам тај усамљени воз да крене
Да ме вози далеко,
До обале реке Саве
Јер мени само један град у срце стаје,
Једно ми место не излази из главе,
Моја кућа, породица, стари сан,
Да код куће дочекам нови дан.

Марта Михајловић, 10. б

